LAURA **MORRO**
DEGANA DEL COL·LEGI OFICIAL DE TREBALL SOCIAL DE CATALUNYA (TSCAT)

«L'aïllament, la precarietat econòmica, les dificultats de l'habitatge, la falta de xarxa familiar o la soledat tenen un impacte directe sobre la salut mental. Per això som imprescindibles en els equips de salut mental»

«Sense treball social no hi ha drets, i sense drets no existeix una societat justa»

La degana del TSCAT reclama més reconeixement institucional, millors condicions i més recursos per a una professió clau en la prevenció de desigualtats i la protecció dels drets socials

Berta Colomer

Laura Morro, degana del TSCAT, reivindica el paper essencial del treball social per garantir drets i prevenir desigualtats. Defensa una professió present en la sanitat, l'educació i l'habitatge, però poc visible, i reclama reconeixement i recursos per afrontar els reptes de Catalunya.

— El treball social continua sent una professió poc coneguda. ¿Per què?

— Som a tot arreu, però sovint continuem sent invisibles. I treballem amb persones invisibles. Quan una persona gran pot continuar vivint dignament al seu domicili, hi ha sovint una professional del treball social darrere. Hem treballat amb discreció, però toca reivindicar la nostra aportació. No som un servei complementari. Som essencials per garantir drets i prevenir desigualtats.

— La tasca de les treballadores socials va molt més enllà de tramitar ajuts, ¿oi?

— És un dels tòpics que encara hem de combatre. Gestionar recursos és part del treball, però reduir-lo a això és no entendre la professió. Analitzem situacions complexes, prevenim riscos, intervenim en crisis i acompanyem processos de canvi. Abordem la dimensió social dels problemes humans. Veure només el recurs invisibilitza el nostre veritable valor professional.

— ¿Què aporta el treball social que no aporten altres professions?

— La mirada social. Som expertes en la cura social perquè entenem que darrere de cada situació hi ha factors socials, econòmics i familiars que condicionen les persones. Tot està connectat. El treball social té la capacitat de veure aquesta complexitat i convertir-la en una intervenció.

— ¿És el treball social una professió de drets?

— Absolutament. Garantim que els drets no es quedin només escrits en una llei o en un programa electoral. Els drets a l'habitatge, l'educació, la protecció social i la salut només es fan efectius quan hi ha professionals que ajuden les persones a exercir-los. Som una peça fonamental de la democràcia.

— ¿En quins àmbits és més important la vostra presència?

— On hi ha persones. Som als centres d'atenció primària, les residències, les escoles, les presons, els serveis d'habitatge, les administracions públiques... Les necessitats socials passen per tota la societat i cap política pública funciona bé sense una mirada social.

— Un dels debats actuals és la salut mental. ¿Quin paper hi desenvolupeu?

— Fonamental. Sovint ens centrem en el clínic, però les persones no viuen al marge de la seva realitat social. L'aïllament, la precarietat econòmica, les dificultats de l'habitatge, la falta de xarxa familiar o la soledat tenen un impacte directe sobre la salut mental. Per això som imprescindibles en els equips de salut mental, per abordar els factors socials que condicionen el benestar emocional.

— També reivindiqueu un reconeixement més gran del treball social sanitari.

— És absolutament legítim fer-ho. Fa dècades que les professionals del treball social sanitari formen part dels equips assistencials d'hospitals i centres de salut. Durant molt temps hem hagut de demostrar una aportació que ja és evident. La salut de les persones depèn també de les seves condicions de vida, i ningú ho discuteix. El seu reconeixement no és només una qüestió professional. És una qüestió de justícia amb la ciutadania.

— ¿Quins són els grans reptes socials de Catalunya?

Laura Morro, degana del TSCAT.

«Invertir en treball social no és una despesa. És una inversió en prevenció i qualitat de vida»

— L'accés a l'habitatge, l'envelliment de la població, les desigualtats socials, la soledat no desitjada, les dificultats d'emancipació dels joves... Tenim professionals molt preparats, però sovint els recursos són insuficients. Necessitem polítiques socials més sòlides i una aposta decidida per reforçar els equips professionals. Invertir en treball social no és una despesa. És una inversió en prevenció i qualitat de vida.

— ¿La professió se sent prou reconeguda?

— No. Històricament hem sigut una professió molt feminitzada, i això també explica part de la falta de reconeixement institucional i social que ha patit. Però la pandèmia va demostrar fins a quin punt els professionals del treball social eren imprescindibles. Tot i així, reivindiquem espais de decisió, millors condicions i visibilitat. No demanem protagonisme, sinó reconeixement per la nostra responsabilitat. Per això reclamem, per exemple, el reconeixement del nivell A1 per a les professionals diplomades i graduades en treball social. També és important recordar que, per exercir amb totes les garanties per a la ciutadania, la col·legiació és obligatòria.

— Quan una treballadora social es col·legia, ¿quin paper té el TSCAT en el seu acompanyament?

— Som més que una corporació professional. Estem al servei de les treballadores i de la professió. Oferim formació especialitzada, assessorament professional i jurídic, orientació laboral, una bossa d'ocupació amb milers d'ofertes i espais de participació per compartir coneixements. Defensem els interessos de la professió davant de les institucions. El TSCAT és una xarxa de recolzament que enforteix les professionals i el treball social.

— ¿Què perd una societat quan no dona prou importància al treball social?

— Capacitat de prevenir, protegir i generar oportunitats. Quan una societat només actua quan els problemes ja són greus, acaba arribant tard i assumint costos elevats. El treball social actua abans que les situacions es cronifiquin. Detecta vulnerabilitats, reforça els vincles, acompanya les persones i ajuda a evitar que les desigualtats es converteixin en exclusió. Som un pilar de l'Estat del benestar, perquè connectem aquests sistemes amb la realitat quotidiana de les persones. Per això reclamem ser presents als espais on es prenen decisions, per aportar una mirada imprescindible sobre les necessitats emergents i una societat més humana.